

der bor, ej genom några rikedomar ökar landets välmåga. Det är dock denna befolknings sträfsamhet och kärlek till sin fosterbygd man har att tacka för att Herjeådalens icke är endast en ödemark; och de, som der bo och arbeta, de äro dock svenskar och borde såsom sådana kunna göra anspråk på samma omtanke och skydd som rikets öfriga inbyggare.

Jag tillåter mig därför föreslå,

att Riksdagen ville besluta, att spanmål, malen och omalen, alla slag, samt fläsk, må få tullfritt till riket införas öfver Funäsdalen.

Stockholm den 26 januari 1895.

P. Norberg.

N:o 119.

Af herr **T. V. Forsell**, om höjande af anslaget till skarpskytteväsendets och skjutskicklighetens befrämjande.

I Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen angående statsverkets tillstånd och behof finnes till skarpskytteväsendet och skjutskicklighetens befrämjande upptaget ett extra anslag stort 90,000 kronor eller lika belopp, som vid sistlidet års riksdag anvisades för detta ändamål under 1895.

Centralstyrelsen för Sveriges frivilliga skytteföreningar har å sin sida i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t framställt önskvärdheten och behofvet af nämnda anslags höjande till 160,000 kronor, och har herr statsrådet och chefen för kongl. landtförsvarsdepartementet i sitt yttrande öfver denna centralstyrelsens hemställan anført, »att skytterörelsen, med den ledning som i följd af den under år 1893 inträdda reform kommit den-

samma till del, skall kunna bringas att lemna ett afsevärdt stöd åt de af staten direkt anordnade försvarsanstalterna, men dock icke med hänsyn till andra anslagsbehof från landtförsvarets sida nu ansett tillrådligt att för 1896 ifrågasätta större anslagsbelopp till skytteväsendets främjande än det som af föregående Riksdag blifvit anvisadt.

Men den frivilliga skytterörelsen, hvilken allt sedan 1892 varit stadd i jemn tillväxt och nu mera är utbredd öfver hela landet, kräfter just nu för att icke afstanna i sin utveckling ett ökadt understöd från statens sida, och detta i främsta rummet till anskaffande af tidsenliga skjutbanor och fri ammunition åt mindre bemedlade medlemmar. Det nuvarande anslaget räcker knappast till att göra de äldre föreningarnas skjutbanor tidsenliga, så att fara är för handen att, utan ökadt anslag, nybildade föreningar, hvilkas ledamöter äro villiga att offra tid och arbete för vinnande af ökad välbehöflig skjutskicklighet, måste i brist af medel till anordnandet af skjutbanor upplösas, hvilket förhållande gifvetvis skulle hafva en skadlig inverkan på skytterörelsens utveckling.

För att skytterörelsen skall kunna uppfylla sitt fosterländska syfte, måste den allmänt omfattas af de djupa leden af vårt lands vapenföra befolkning. Men större delen af denna befolkning saknar medel att sjelf förskaffa sig skjutbanor och ammunition. Staten måste därför lemna nödig hjälp härtill; synnerligast till fri ammunition i högre grad än hvad hittills skett, eller 30 skott för hvarje under året i skytteförening inskrifven värnpliktig medlem. Under år 1894 voro 18,000 värnpliktige inskrifne som medlemmar af frivilliga skytteförbund, men endast omkring hälften af dessa hafva under året skjutit det minimum af skott, eller 60, som Kongl. Maj:t bestämt skall skjutas för rätt till deltagande uti de allmänna läns-täflingarna, och torde som skäl för detta ogynsamma förhållande kunna med säkerhet uppgifvas bristande förmåga att inköpa ammunition.

Icke mindre än 88 nya skytteföreningar bildades under år 1894 och af dem de flesta på landsbygden. En nybildad skytteförenings första omsorg är anläggandet af skjutbana. I medeltal krävas härför omkring 400 kronor under förutsättning att marken får fritt disponeras. Då nu i allmänhet skytteföreningarnas medlemmar äro mindre bemedlade, kunna de ej utan statens hjälp anskaffa skjutbanor, och då nya föreningar oupphörligt tillkomma, är det ju alldeles uppenbart, att ökadt anslag är af nöden.

Den frivilliga skytterörelsen förtjenar väl att tagas till vara. Den kan, rätt ledd och med välvilja omfattad af alla samhällsklasser, i väsentlig mån bidraga till att hos de värnpliktige bibehålla och föröka den skjutskicklighet, som bibringats dem under vapenöfningsmötena, och så-

medelst i någon mån bevara hos dem denna nationalegendom, som kostar landet stora uppförfingar af penningar och arbetskraft.

Men, som jag ofvan antydt, kräfves härför *just nu* något ökad anslag.

Ehuru väl det af centralstyrelsen hos Kongl. Maj:t äskade belopp 160,000 kronor ingalunda synes mig vara för högt för det fosterländska ändamål det afser att fylla, vågar jag likväl icke framkomma med yrkande om beviljandet af hela detta belopp, men lifligt öfvertygad, att skytterörelsen utan ökning af det nuvarande statsunderstödet skulle komma att lida svårt afbräck i sin nu pågående kraftiga och för landets försvar erkänt gynnsamma utveckling, är min vördsamma anhållan,

att Riksdagen, på det att de nödvändigaste behofven för skytterörelsens främjande må kunna fyllas, måtte besluta

att höja extra anslaget till skarpskytteväsendet och skjutskicklighetens befrämjande för år 1896 till 120,000 kronor.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 26 januari 1895.

T. V. Forsell.